מצוה בו יותר מהשלמה, ואין מצוה בה יותר ~~מהשלמה~~ מהשלמה, ומלבד השמה אינה מצווה על פרה, אלא יש לה מצוה מדברי סופרים לצורך קיום שלום (רש"ן)

והקושיא לברכת איר"ש, כי הרמב"ם לפי הבנת מה שאשה ב"ן אי מצוה בין אי שלא, בדין שברכת קידושין אינו תלוי אם שלמה, בדרך שאי אפשר לומר על המצוות, והרמב"ם מקשה לפי זה אין נהגין בן עולה מקדש והדר ברכה, והשיב תוס' שהברכה שלו ברמת אמרוק, אלא ונמצאת השמה זולת ברכה, הרי הברכה לבטלה".

מלשון בדברי הרמב"ם דברכת האירוסין הוי ברכת המצוות ולכן בדין שברכת אותה קודם הקידושין. ולפי הסוק הרי נסתר לדין לשם בשם שם, ובאמת גם הפלא מודה דברכה לא ברכת המצוות, אלא הסל מטעם אחר דמברכין אותו לאחר קידושין שלא תתקיים בה השמה ונמצאת ברכתו לבטלה.

אבל הקש (בתוספות דף מ' ב') חזק על שיטת הרמב"ם ונקט דמתוך ברכה לא ברכת המצוה אלא ברכת הנשואין, ולכך שברכת אותה מאחר לשם יחוד. והרשב"ם הקש שמתוך מנהג הברכה דהלכה אין מברכין אותה בלשון תנו, "מקבלו לקדש את השמה"

שאלה בלבדן שלהי שבועות של הדרגות ואסור לנו אות הזרעות כי
ולאו מציגים דרכם המצוה של הלולבים, ומה שהוי קרבה הקבה.
(כי תיכף הרמב"ם המשיך קו לו, שמיטה מן הדרגות, הוי קדושה ליין דרבה ע"ל)
והרי"ד (בתשובות שם) הולך בדרך הרשב"ם, ומדמה דרבה אירוסין
לדרבה קידוש הולם בשבת, ובאו שיון מקדשין אשה ולם השבת
אלא לאחר הקדשת הולם, כך אין לברך דרבה האירוסין אלא
לאחר שחלה קדושת האירוסין.

ומצינו שהתלו התחלנים אם קרבה לו מהלות של הבן
בלבד, והמסדר קידושין בבית לתלמיד ירא, או שאינו מיון לו
קרבה הבתן כלל אלא בא מהנשרים שם ובלו לברכו (לא
אמר ~~[illegible]~~ מהאוסנים שם.
ולכאורה אם דרבה האירוסין הוי דרבה המצוות. אם
המצוה זה הבתן אז בדבר השבח.

ובן נהלנו הרשאנים אם קרבה אירוסין בלא שרה,
בשאילתות פרי אלחנן כי דעם דרבה אירוסין בלא שרה
באן בדרבה חתנים, והרשב"ם בתשובות שם שלא שמלוה
הקדוש חולק עליו ועשה פרק בדרבה הנשואין בדרבה שרה
בלבד מבלעדי. והרשב"ם הסיק בשם הראבי"ה. ולכאורה לו
הלוי בחנוכה הלל. ומה לא בתשובה בלא צ"ח ודוחה

ועל הבעיה המעניינת, ולכל אדם, כי בהסה צו איננו ברבה לעשות את המצוה,
כי עדה המיוחדת קיום המצוה. יתום לקח פלגש וקיימם עדה, אינו חייב לקחת אשה.
ואין הקשרות עקיבה אומרים מזו עקיבה, ואין סדר חמה שעשו אבותיהם
הסמה מתנים ומיהן חיבר המצוה אז שאינם בה קיום מצוה עדה.
הנכון לו עקיבה הסבה בגמרא צו. אולם בקשר אינה לגמ עדה,
בגלל מאמצעה לקיים מצוה עדה בלא קידושין. נלא רחה לשאיטה שאינו
מתחייבת לשאת לה, אמנם הסה לו שאתה מתחייב, דבר מעם אלו רז לאבות
קודם שאיטה, אבל הסו אמנם לקיים עדה בלא קידושין, ואף המעם אמנם
קבר בלי בב.//. דבר ובאמת ובלת, אבל הסו כי כי יקח איש,
ולאו בקבוים אלו בלו שאיטה הלכן מדרבנן אל לא שאיטה.
ומסתם הפלגש שם: והרבה צו עקיבה לאמר שאם לקחה אלקדו
והבדיל לו מן המאים ובאו לקחם אשה המוגבת לו,
ולא אמר מן המדות. ופרי.